

*„Nem kell mindig erősnek lenned. Elég, ha nem adod fel.”
– Frida Kahlo*

FEME Psziché: Venczel Anita "az előnyt kovácsoló nő" - A Mi májusunk

Május. 7 évvel ezelőtt. Teltek a napok és a hetek. Én próbáltam elfogadni az elfogadhatatlant. Akkor én anya vagyok, egy gyermek nélküli anya. Hangzott a válasz a pszichológusomtól, mikor is próbáltam magam elhelyezni egy tengelyen, hogy én most ki is vagyok. Kismama már nem, hiszen szültem.

Anya? Gyerek nélkül? Ahhoz gyerek kell! Hol a gyerek?
Berendezett baba részleg, babakocsi, játékok, ruhák, és egy üres has...
Tejbelövellés... feladatok, egyedül...

Meghalt az első gyermekünk!

Két nap sem jutott neki, a születése után kiderült, mennyire beteg a kis szíve. Egy aprócska szerencsénk sem volt. Csoda hónap lehetett volna, hiszen a munka ünnepén született, aztán rögtön anyák napja és a végén gyermeknap. Csak közben elhamvasztották, aztán eltemettük. Van az életnek azért időzítésérzéke, meg kell hagyni.

Én, én mikor elvitték az inkubátorban, akkor láttam utoljára. Elhittem, hogy a friss szülés utáni pihenés és hogy tejem legyen, az az én feladatom. Nem voltam mellette, és mikorra felfogtam a súlyát, már késő volt. Egyetlen vigaszom, hogy az apukája viszont ott volt, kár hogy ez csak időnként segít. Nem mentem át, nem voltam ott, és ezt akárhogy forгатom magamban, akárhogy győzőm meg magam észérvekkel, egyszerűen nem voltam ott!

Ezt az évek alatt átdolgoztam egy érzésre, ami szerencsére bekapcsol olyan helyzetekben, amikor tudom, hogy ott kell lennem. Ekkor lebeszélhetetlenül, egyszerűen ott vagyok! Volt időszak, amikor tiszta szívemből gyűlöltem mindenkit, akinek él a gyermeke, aki terhes. Kerültem minden létező helyet, ahol gyerek lehet. Nos, ez a lehetetlen maga.

Aztán egyik nap otthon voltam, az ablakunk egy parkon túli óvodára nézett, szellőztettem, ültem a kanapén, és akkor meghallottam a halott kisfiam nevét, kiabálta az egyik óvónő. Belekiabált a nehezen összeszedett kis nyugalomba.

Ott értettem meg, hogy ez, ami történt, már az életem része, nem valami, ami elől el tudok bújni, ki tudom kerülni. Meg sem kell mozdulnom ahhoz, hogy amit át kell élnem, átéljem. Nincs mese, ebbe bele kell állni, szembe kell nézni vele, meg kell szenvedni.

Ezt is tettem, amihez elengedhetetlen valaki, aki ezerszer meghallgatja azt, ami feljön bennem, akinek ezerszer el merem mondani, mert igen, még mindig itt tartok, még mindig ez van. Ő pedig ezerszer is végighallgat, és közben levesz ebből a teherből, tovább lendít, és ha szerencsés vagy, ez az ember a választottad. Így tudtok együtt tovább élni.

Őszintén, senkinek nem kívánok ekkora próbát az életében, viszont ha ezt a próbát nektek szánta a sors, könyörtelenül kiderül, tudtok-e együtt haladni tovább. Mi együtt haladunk tovább, amiért nem lehetek elég hálás.

Számtalan élményem van, amiről regényt lehetne írni. Az emberek nagy része ugyan segíteni akar, de nem tudja, mit és hogyan mondjon, és legtöbbször sajnos csak ront a helyzeten. Mindre emlékszem, mind hagyott egy lenyomatot bennem, egyre viszont választ is keresek, de az is lehet, hogy ez a válasz már rég bennem van.

A nőgyógyászom mondta a 6 hetes kontrollon, hogy „a történetekből előnyt kell kovácsolnom”.

Mégis hogyan?

Talán azzal, hogy szimplán túléltem, vagy hogy feldolgoztam? Sokszor felmerül a kérdés: feldolgoztad? A lehető legtöbbet megtettem, hogy a helyére kerüljön bennem. Viszont ez a szó semmit nem ad vissza abból, amiről ez tulajdonképpen szól.

Itt újra kell alkotnod önmagad, el kell végezni az összes olyan önmunkát, amit önszántából az ember nem csinál. El kell fogadni, amennyire tőled telik. Aztán el kell hinni, hogy ez nem történik meg újra. Hinni kell magadban, magatokban. Oda kell szánnod magad teljesen.

Na, ekkor tudod, tudjátok meghaladni a történeteket. Ekkor a várakozó pici lélek is látja, kész vagy, és téged választ: „Ő kell nekem.”

Az én meghaladásom eredménye a 7 hónappal később megfogant, és születésnapom másnapján megszületett egészséges kislányom, és a 3 évvel később érkező egészséges kishúga.

Az előny, talán az ekkorra formálódott édesanyjuk lesz.